

XVIII TAVALINE PÜHAPÄEV B AASTAL

(Esimene lugemine 2 Ms 16:2-4.12-15)

Lugemine teisest Moosese raamatust:

Neil päevil nurises Iisraeli rahvas kõrbes Moosese ja Aaroni vastu, ning Iisraeli lapsed ütlesid neile: “Me oleksime ometi võinud surra Issanda käe läbi Egiptusemaal, kus me istusime lihapottide juures ja kus meil oli küllalt leiba söömiseks. Aga teie olete meid kõiki toonud siia kõrbe nälga surema.”

Siis ütles Issand Moosesele: "Vaata, ma lasen teile taevast leiba sadada ja rahvas mingu ning kogugu iga päev oma vajaduse järgi, sest ma panen nad proovile, kas nad peavad mu seadust või mitte. Ma olen kuulnud Iisraeli laste nurisemist. Räägi nendega ja ütle: “Täna õhtul te sööte liha ja hommikul leiba kõhud täis. Siis te mõistate, et mina olen Issand, teie Jumal.”

Ja õhtul tulid vutid ja katsid laagri, ning hommikul oli kastekord maas laagri ümber. Ja kui kaste oli kuivanud, siis jäi kõrbepinnale midagi õhukese soomuse taolist, mis oli peen nagu härmatis. Kui Iisraeli lapsed seda nägid, küsisid nad üksteiselt: “Mis see on?”, sest nad ei teadnud, mis see oli. Siis ütles Mooses neile: “See on leib, mida Issand teile süüa annab.”

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 78:3-4b.23-24.25.54 R:24b)

R: Issand andis neile leiba taevast.

Mida me oleme kuulnud ja mida me teame,
mida vanemad meile on jutustanud,
seda ei taha me salata oma laste eest,
vaid jutustame tulevale põlvele.

R:

Issand andis käsu pilvedele ülal
ja avas taeva väravad
ning laskis mannat neile sadada toiduks,
andis neile leiba taevast.

R:

Ja inimene sõi inglite leiba,
sest Tema saatis neile rooga nii, et küllalt sai.
Issand juhtis nad oma pühale maale,

mäele, mille ta oli omaks teinud oma vägeva käega.

R:

(Teine lugemine Ef 4:17.20-24)

Lugemine püha apostel Pauluse kirjast efeslastele:

Vennad, ma ütlen teile ja manitsen teid Issandas, et te ei elaks enam nagu paganad elavad oma tühistes mõtlemistes, sest seda ei ole te õppinud Kristuselt. Olete ju ometi kuulnud temast ja õpetatud tema kaudu, kes ta on tõde. Heitke enesest ära oma eluviiside poolest vana inimene, kes ennast hävitab, käies petlike himude järel, ja saage uueks oma vaimu ja mõistuse poolest ning riietuge uue inimesega, kes on loodud Jumala näo järele tõelises õiguses ja pühaduses.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Mt 4:4b)

Halleluuja. Inimene ei ela üksnes leivast,
vaid igast sõnast, mis tuleb Jumalalt. Halleluuja.

(Evangeelium Jh 6:24-35)

Lugemine püha Johannese evangeeliumist:

Kui rahvas nägi, et järve kaldal ei olnud ei Jeesust ega tema jüngreid, asusid nad paatidesse ja sõudsid Kapernauma ning otsisid Jeesust seal. Ja kui nad nägid Jeesust järve teisel kaldal, küsisid nad temalt: “Rabi, millal sa siia jõudsid?” Jeesus vastas ja ütles neile: “Tõesti, tõesti ma ütlen teile, te ei otsi mind sellepärast, et te nägite tunnustähti, vaid et te sõite leiba ja teie kõhud said täis. Aga ärge muretsege toidu pärast, mis hävib, vaid selle toidu pärast, mis jääb igaveseks eluks ja mida Inimese Poeg tahab teile anda, sest teda on Jumal Isa oma pitseriga kinnitanud.”

Siis küsisid nad temalt: “Mida me peaksime tegema, et täita Jumala tahet?” Jeesus vastas ning ütles neile: “Jumal tahab seda, et te usuksite temasse, kelle ta on läkitanud.” Aga nemad kostsid: “Millist tunnustähte sa meile näitad, et me näeksime ja usuksime sind? Mida sa teed? Meie esiisad sõid kõrbes mannat, nagu on kirjutatud: Ta andis neile leiba taevast.”

Siis Jeesus ütles neile: “Tõesti, tõesti ma ütlen teile! Mooses ei andnud teile leiba taevast, vaid minu Isa annab teile taevast tõelise leiva. Sest see leib, mille Jumal annab, tuleb taevast ja annab maailmale elu.” Seepeale palusid nad teda: “Issand, anna meile ikka seda leiba!” Jeesus ütles neile: “Mina olen eluleib, kes minu juurde tuleb, see ei näe nälga, ja kes minusse usub, sellel ei tule ialgi

janu!”

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, öeldakse et inimkond jaguneb kaheks: need, kes võtavad Jeesuse vastu ja need, kes ei võta. Noh, aga kui meie oleme Jeesuse vastu võtnud, siis ongi ju kõik hästi, sest meie usume temasse, kelle Jumal on läkitanud! Ja kui me pole oma silmaga näinud ei taevast sadavat mannat ega korvides rohkenevat leiba, siis peaks see ju meie usku veelgi väärtuslikumaks tegema – sest õndsad on need, kes ei näe, aga ikka usuvad.

Kahjuks aga see nii lihtne ei ole, et piisab uskumisest ja soovist olla kristlane ning teistega koos laulmisest ja palvetamisest ja ühises osaduses kohvi joomisest. Üks väike detail jääb ikka puudu, et olla Jumalale meelepärane. Ah et mis on puudu? Kahju küll, aga: pattu nüüd enam teha ei tohi... Me loeme patutunnistuse...

Jutus

Armsad õed ja vennad, mida me peaksime tegema, et täita Jumala tahet? Aus küsimus, kas pole? Sest kui meie midagi loome, siis ikka enda jaoks: me ehitame maju, et neis elada, valmistame kõikvõimalikke masinaid ja tööriistu – ikka selleks, et eluga paremini hakkama saada. Kuid meie ei küsi, kas majad on sellega nõus, et meie neis elame, ja kas teras soostub meeeldi asjaoluga, et teda kõrgel temperatuuril üles sulatatakse ja alandavalt praepannideks või leivanugadeks töödeldakse.

On tõsi, et enamasti ei väljenda ehitusmaterjalid, praepannid ja leivanoad kuidagi oma suurt solvumist selle üle, kuidas meie oleme neid oma kirjeldamatus ülbuses ja neilt luba küsimata enda jaoks ära kasutanud. Hoolimata inimese tänamatusest täidavad kõik need asjad kuulekalt ja nurisemata meie tahet, ning isegi katki minnes lubavad lahkesti meil end jälle ära parandada või ümber sulatada.

Kui aga inimene on Jumala loodu, siis käitume meie paraku üsna teismoodi ja küsime: “Millist tunnustähte sa meile näitad, et me näeksime ja usuksime sind? Mida sa teed? Meie esiisad sõid kõrbes mannat, nagu on kirjutatud: Ta andis neile leiba taevast.” Arutluse teema on ühtäkki vahetunud: enam ei räägita Jumala tahte täitmisest, vaid kõigest sellest, mida peab Jumal tegema, et inimene suvatseks kasvõi natuke oma meelt muuta ja teha oma Loojale mööndusi: et hea küll, kui sa meile ikka ja jälle taevast mannat sadada lased, ehk me siis sind natuke usume ka. Aga vaata sa ette! ... Justkui oleks inimesel võimalik Jumalat selle eest karistada, kui too temale piisavalt uhkeid imesid ei tee.

Armsad õed ja vennad, inimese suhe Jumalasse on palju keerulisem kui meie suhe enda valmistatud esemetesse. Meil tuleb leida kesktee, milles me ei kaldu vaba tahet ja isiksust allasuruvasse laibakuulekusse, kuid teisalt ei hakka oma jultumuses ka taandama Jumalat oma kannupoisiks. Kuna me Jumalat otse palgest palgesse ei näe, siis vajame muidugi vahel juhatust ja kinnitust, et oleme õigel teel, et me usume õigesti – ja mis veel tähtsam, et me käitume õigesti, käitume nii nagu Jumal seda meilt ootab. Usku ei ole võimalik kuidagi tegudest lahutada, sest usk ise on oma olemuselt tegu – omandatud teadmistest ja läbielatud kogemustest johtuv teadlik järeldus.

Ning tuletagem veelkord meelde: kui me usume Jumalasse, siis pattu enam teha ei tohi! Siis peame tõesti ka elama nende seaduste kohaselt, mis tema on meile ilmutanud. Oh häda... Aamen.